

6. dubna 1924

Členům!

XII

Jak utvářet schůzky poboček

Mezi členy se od nějaké doby diskutuje mnoho o tom; zdali by mělo být na schůzkách poboček pravidlem, aby se předčítáním a proho-vořováním dostávala existující anthroposofická literatura do obecného povědomí v Anthroposofické společnosti, nebo zdali by se měla dát přednost volnému přednesu toho, čím mohou ze sebe přispět jednotliví aktivní členové.

Kdo se zamyslí nad podmínkami anthroposofické práce, tomu by mělo být samozřejmě jasné, že je třeba pěstovat nikoli jeden nebo druhý z těchto směrů činnosti, nýbrž podle daných možností oba dva. Anthroposofická literatura představuje to, co přivádí lidi do Společnosti. Je určena k tomu, aby tvořila základ pro působnost Společnosti. Budou-li s ní členové na schůzkách poboček seznamováni, bude zajišťovat jednotný ráz, jaký potřebujeme, má-li naše Společnost mít náležitý obsah.

Nemělo by se proti tomu namítat, že to, co je vydáno tiskem, si člověk přece může přečíst sám doma; že nemá zapotřebí, aby mu to někdo předváděl na schůzkách pobočky. V této členské příloze jsem už poukázal na pomýlenost tohoto mínění. Člověk by měl spatřovat něco smysluplného v tom, že duchovní bohatství anthroposofie se mu odkrývá *společně* s dalšími osobnostmi sdruženými v Společnosti. V tomto pocitu, že dlí ve společenství a že ve společenství přijímá duchovno, by neměl spatřovat něco nepodstatného.

Také je třeba, aby aktivní členové měli zájem učinit z vydané literatury postupně opravdu duchovní majetek členstva. Není v pořádku, když se řada členů, kteří jsou po léta ve Společnosti, nedozvídá na schůzkách pobočky nic o věcech, o kterých jsou už k dispozici určité poznatky ve vydané literatuře. Na druhé straně je třeba říci: Život ve Společnosti by utrpěl vážnou škodu, kdyby v ní nesdělovalo co nejvíce aktivních členů to, co jsou schopni sdělit z vlastního vnitřního usilování. Pole této činnosti se přece dá uvést s oním druhým docela dobře do harmonického souzvuku. Přece je třeba uvážit, že anthroposofie se může stát tím, čím by se měla stát, jenom tehdy, bude-li stále více lidí mít podíl na jejím rozvoji. Mělo by vyvolávat radost, nikoli odmítání, když aktivní členové budou na schůzkách poboček seznamovat ostatní s tím, co si sami vypracovali.

Pokud se, pravda, často připomíná, že to, co na schůzkách sděluje ta nebo ona osobnost, není vlastně anthroposofie, tedy může takový výrok mít v jednotlivých případech jistě své oprávnění. Ale kam bychom přišli, kdybychom se prohřešovali proti oné pravdě, že v Antroposofické společnosti by mělo ožít *všchno*, co patří k duchovnímu majetku členstva. O něčem by se mělo pojednávat z toho důvodu, že se to může stát základem pro výstavbu anthroposofické úvahy. Něco jiného si zaslouží sdělení proto, že se to dá následně osvětlit z anthroposofických hledisek. Pokud se jenom v působení Společnosti zachová základní anthroposofický ráz, neměla by se úzkoprsým způsobem předepisovat hranice tomu, co přinášejí jednotliví aktivní členové.

Obsah pro činnost na schůzkách poboček by se neměl hledat vylučováním jednoho nebo druhého, nýbrž harmonickým sladěním obou možností: seznamování se stávající literaturou a seznamování s tím, co mohou jednotliví aktivní členové přednést sami ze sebe.

Cílů Anthroposofické společnosti dosáhneme rozmanitostí, nikoli jednotvárností v její působnosti. V naší Společnosti máme tolik členů, kteří mají co dávat z vlastního, že se z této skutečnosti můžeme srdečně radovat. Měli bychom být schopni si v tomto směru navyknout, abychom takovým členům přinášeli vstřícné uznání. Jenom pokud budou výkony ve Společnosti správně oceňovány, může se v ní rozvíjet opravdový život. Úzkoprsé odmítání by v Anthroposofické společnosti mělo být ze všech nectností tou nejméně často se objevující. Měli bychom v sobě naopak rozvíjet nadšení pro to, abychom poznali co nejvíce z toho, co nám ten nebo onen v anthroposofickém společenství může sdělit.